

братя, сестри и приятели бѣ ужасна . . . Тѣх-
ниятъ безнадежденъ погледъ и отчаяниятъ викъ
на изоставенитѣ безъ помощъ сираци бѣха покър-
тителни . . . Плачътъ и охканіята достигаха до
небесата ! . . .

Прѣдъ тази грозна картина само трима бъл-
гари останаха спокойни. Единътъ отъ тѣхъ бѣ
турски чиновникъ. И, за да се обогати той, слѣдъ
изпращането на нещастницитѣ, шепнѣлъ на близ-
китѣ имъ: пари, пари дайте, съ пари всичко се
върши, паритѣ свалятъ отъ вѣжето !

Много навизи, много пари бѣха измъкнати
и дадени на този българинъ — турски чинов-
никъ. Но никой отъ бѣсилката и отъ ножа не
се освободи ! Отъ тия дни, казватъ, че не само
рѣцѣтъ, но и цѣлото тѣло на този българинъ,
започнали да треперятъ.

* * *

Църковната камбана на 12-й юлий т. г. при-
вечеръ, извѣстяваше за една смъртъ. Но отъ
нея по-цѣлия градъ се разнесе само единъ ударъ,
гражданитѣ забраниха биенето на камбаната.

На сутринята, по стенитъ изъ града, личѣха
образи: бѣсилка, гробъ и подъ тѣхъ написано:
„Умрѣ прѣдательтъ на карловци“. „Този е прѣ-
дательтъ на карловци“ и пр.

Некролозитѣ, които лепѣше едно момче, вед-
нага бѣха свалјани и скѣсвани на парчета.

Дружеството съ прѣзрение отхвърляше по-
даренитѣ пари отъ покойника.

Въ гробищата, гдѣто мирно почива прахътъ
на хиляди граждани, бѣ отказано мѣсто за умрѣ-
лия. Въ дѣното на гробищата, въ забулено и